

Պարույր Սևակ

Բարևի իրկում

Արեգակն է թերվում:

Կարճանում է օրը:

Եվ լեռները նորից երեխա են ծնում՝

Սովերների տեսքով,

Որ մեծանում քիչ-քիչ

Ու թաղում են իրենց ծնող մորը:

Պտտահողմը՝

Հենված ոտնաթաթի վրա,

Խոյանում է երկինք՝

Հաստատելով

Ժխտված առասպելը համբարձումի:

Ցրտող օդում դանդաղ թարտում է

Մի կտոր տաք մարմին,

Որ թռչուն է կոչվում:

Ինչ-որ կին է կանգնած խուփ դաշտի մեջ,

Եվ ոտների տակով անց է կենում

Երկրագնդի անտես այն առանցքը,

Որի երևացող մասն է ինքը:

Առա՛նց հանցանքի մեջ բռնըվելու,

Առա՛նց վկաների առկայության

Ինքքս մեղավոր են ինձ ճանաչում

Ու վախժորա՛ծ-քաշվա՛ծ սրմնջում եմ հեռվից.

Մրմնջում եմ արդեն ո՛չ թե սրան,

Այլ այն մեկի՛ն՝ իմի՛ն, հեռավորի՛ն.

-Բարի իրիկուն քեզ, ի՛ն մենավոր...

15.XI.1961թ.

Երևան